

YAZAR HAKKINDA

Güneş Altunbaş, Beykent Üniversitesi Radyo Televizyon Sinema Bölümü ile Anadolu Üniversitesi Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkiler Bölümü'nde eğitim aldıktan sonra spikerlik ve sunuculuk için akademik eğitimini tamamladı. Altunbaş, çalışma hayatına ilk olarak habercilikle başladı. Yanı sıra birçok reklam filminde de seslendirme yaptı. Ardından film sektörüne geçip Genel Sanat

Yönetmeni olarak görev alan Altunbaş, eşzamanlı olarak ulusal yazılı basında ve kültür, sanat, edebiyat dergilerinde yaşama dair yazıları ve röportajlarıyla da ses getirdi. Medya genel koordinatörlüğü ve film şirketlerinde yöneticilik yapan yazar, *Kapının Ardındaki Ben* adlı kitabıyla yayın hayatına başladı. Polisiye türünde kaleme aldığı “her tür şiddete hayır” temalı *Hokus Pokus* yazarın ikinci kitabıdır. Alışılmışın dışındaki kalemle okurlar tarafından sevilen ilk iki kitabını tek bir kurguda ustalıkla birleştirip fantastik-polisiye türündeki üçüncü romanı *O Sokağa Asla Girme*'yi yazdı. En büyük gayesi gelecek nesillere bırakacağı romanlarının sayılarının artması olan Altunbaş, tüm kitaplarının gelirleriyle ekonomik zorluk nedeniyle eğitim hayatlarında sıkıntı yaşayan çocuklara burs vermektedir. Bu kitabının geliriyle Hatay'daki depremzede çocukların eğitimine katkı sağlayacaktır.

DESTEK YAYINLARI: 1765

EDEBİYAT: 394

GÜNEŞ ALTUNKAŞ / İSTANBUL'UN KALBİNDEKİ EJDER

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yayın Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Devrim Yalkut

Yazar Fotoğrafı: Ufuk Altunkaş

Kapak Tasarım: Ufuk Altunkaş

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzüm Kalender-Samet Ersöz

Reklam ve Tanıtım: Selen Çavuşovalı-Işıl Ilgıt Şimşek

Destek Yayınları: Mayıs 2023

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-441-928-7

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

Destek Dukkan

Güneş Altunkaş

İSTANBUL'UN
KALBİNDEKİ EJDER

Kaybolan çocukluğumu arıyorum

KİMİM BEN?

1 Mart

Kimim ben, biri bana söyleyebilir mi? Sen mesela evet sen, söyleyebilir misin?

Kulağa anlamsız gelen bu sorunun yanıtını gayet net bildiği halde belki cevapta ufak da olsa bir yanlışlık vardır ümidiyle hâlâ aynı soruya türlü türlü cevaplar arayan biriyim ben.

Kim miyim?

Çevresindeki insanlar sırf ondan bahsetsin diye sınırları olmadan her şeyi yapabilen, her durumda evladını yok sayan, hatta hatırlamaktan ve hatırlatılmasından bile nefret eden, kötülükten can bulmuş ünlü iş insanı, şimdinin ise büyük belediye başkanı Abdullah Beyefendi ve sahte gülüşünü kendine maske yapmış, takıntılarının içinde boğulurken hasta ruhunu iyilik elçisi gibi göstermeye çalışan, para ve sınıf hırsından gözleri kör olmuş bu hikâyenin bir diğer kötüsü Hülya Hanım'ın dünyaya ilk gözümü açtığım günden beri nefret ettikleri biricik kızları, İstanbul'um.

Bugün takvimde tarih 1 Mart, günlerdense cumartesi, ailemin nefretinin doğuşu yani benim doğum günüm.

Evet, Balık burcuyum ben. Burcumun genel özelliklerine bağlı kalıp bugüne kadar yaşadıklarımı gözden geçirdiğimde, sanırım ben sizin düşündüğünüz gibi bir Balık burcu profili çizmiyorum olabilirim. Size Balık burcu olmam dışında daha hüzünlü ve dramatik bir şey daha söyleyeyim mi? Yükselenim Yengeç burcu, Ay burcum Balık, Venüs'üm Akrep, neyse ki Mars'ım Koç burcu. Dünya denilen bu boktan gezegende doğum haritam bile sular içinde oradan oraya hunharca savrulurken bir şekilde bu yaşıma kadar gelebilmemin nedeni sanırım Mars'ımın Koç burcu olması. Bu kadar astrolojik bilgiyi nereden mi biliyorum? Sanırım adıma layık olmaya çalışıyorum. Sonuçta ben İstanbul'um, her şeyi bilmeli ve içimde sessizce barındırmalıyım tıpkı bu şehrin kalbine yüzyıllardır hapsettikleri gibi.

Daha neler biliyorum neler, inanın tahmin bile edemezsiniz. Gün içinde o kadar boş vaktim var ki işe yarasın ya da yaramasın birçok bilgiyi farkında olmadan öylece beynime depolamışım. Yatağımın tam karşısında duran duvara monte koca kütüphaneyi yalamış yutmuş olmam yetmezmiş gibi çoğu insandan bile akıllı olan şu cep telefonumdan merak ettiğim her şeyi araştırıp, didiklemem de cabası olsa gerek. Şu an yeni tanıştığımız için belki bana inanmazsınız da şimdi. Kaç çeşit tornavida olduğundan tutun da, güvercin bokunun içindeki azot miktarına kadar saçma sapan bilgilerden bahsediyorum size. Bunları söylüyorum diye sakın gülmeyin bana! Anlayacağınız beynimin içi gerekli gereksiz bilgilerle dolmuş durumda, hani hepinizin sıklıkla kullandığı insan dürtüleri ve tepkileriyle hareket eden, hepimizi dansöz gibi parmağında oynatan arama motoru gibi de denilebilir. Bu kadar çok kitap okuyan biri olarak izninizle size bir öneride bulunmak isterim. Bu aralar başucumdan ayırmadığım

bir roman okuyorum. Güneş Altunkaş'ın *Kapının Ardındaki Ben* romanı. İlmek ilmek örülmüş insan hikâyeleri tam da hayatın içinden yanı başımızda yaşanan ya da bizzat yaşadıklarımızın ta kendisi gibi ama içinde iyi insanlar olan türden. Roman da olsa bu lağımdan bozma dünyada insanı insan gibi seven ve sayan iyi kalplerin varlığını bir an bile hissetmek geçici bir duygu da olsa güzel hissettirdi.

Neyse ne diyordum ben? Hımmm... Doğum gününden bahsediyordum size. Şimdi siz benden şaşaalı bir parti bekliyorsunuzdur. E, çok da haklısınız, malum ailem ne kadar beni yok saysa da oldukça zengin ve gösteriş meraklısı insanlar. Size samimiyetle söyleyebilirim ki gösteriş için de olsa bugün yirmi yılı devirmem inanın ki umurlarında bile değil. Yirminci yaşımı tek başıma hiçbir noktasını bile kullanamadığım ama dışarıdan bakan gözlerin yaşamak için iç geçirdiği, paha biçilemez antika eşyalarla dolu bu tarihi yalının giriş katında, denize bakan battal boy hasta yatağında 1,55 boyum, 162 kiloluk hareket edemeyen ağır bedenim ve “Neden bu dünyada hâlâ varım?” sorusuna cevap bulamayan zihnim, mezar olmuş kalbim hep beraber kutlu-
yor olacağız. İstanbul için şahane bir doğum günü partisi sizce de değil mi? (*Gülümsüyor.*)

Ne oldu bir durgunlaştınız sanki? Şimdi gördünüz mü işte öyle her yalının önünde durup iç geçirilmez. “Ah burada yaşayanlar ne kadar şanslı insanlar!” denmez. En azından benim için burası dışarıdan bakan gözlerin hayal ettiği gibi bir yer değil, bundan sonra da asla olmayacak.

Apışaramdaki kızarıklıkların acısına bile alıştım ama vücudum her santimetresindeki sıradağ gibi uzanan kistleşmiş yağ topaklarının aralarındaki sulanmış yaraları görmek beni hem

kendimden tiksindiriyor hem de istediğime yani ölüme her gün daha çok yaklaştığımın içten içe mutluluğunu yaşıyordu. Etrafımdakilere söylemesem de sizden saklanmayı düşünmüyorum. Başkalarına göre ben nefsimi kontrol edemeyen, aklını yitirmiş bir yeme bağımlısıyım. Aslında neden bu haldeyim sorusunun gerçek yanıtını kimse bilmiyor. İşin trajikomik yanı ise kimse merak da etmiyor. Benim gerçeğim o yargı dağıtan çokbilmişlerin iki dudağının arasında günbegün öylece eziliyor. Ezildikçe de daha çok yiyor, yedikçe de daha da yağlanıyorum. Kilolarım üstten konuşmayı seven, kendi hayatına bakmadan önüne gelen her vakayı titizlikle eleştirenlerin köhnemiş düşüncelerine çektiğim bir set aslında. Ben kendini bilmez bu ruhlara karşı yerinden kıpırdayamayan bu halimle her gün direniyorum. Evet, direnirken de en kısa zamanda ölmek istiyorum ve bunun için de sabırsızlanıyorum. Evet, yemek yemek benim intihar etmek için kullandığım bir yöntem sadece. Size delice gelecek bir şey daha söyleyeceğim. Ölüme yaklaştığım için çok seviniyorum fakat insanın öldükten sonra ruhunun nereye gideceğini net olarak bilmemesi beni tedirgin etmiyor değil. İşte böyle neredeyse tüm duygularım ağzı kapalı bir kavanozun içine sıkışmış da birbirine gövde gösterisi yapıyor gibi, ama sonunda ölüm varsa her şeye değer.

Hanımfendiler ve beyfendiler, şöyle düşünün lütfen. En azından ben ölümün gelişiyse ensemdeki soğukluğu hissedip son yemeğimi yediğimin farkında olacağım, odamın penceresinin önüne halı gibi serilmiş denizin iyot kokusunu son kez içime çekmenin nasıl bir duygu olduğunu ve bu yirmi yıllık yolculukta karşılaştığım birkaç iyi insanı son kez görmenin kıymetini bileceğim. Bunların hepsini de ölümün geldiğini hissettiğim an büyük bir tutkuyla yapacağım.

Biliyor musunuz, bir de el yordamıyla yazdığım gözümün önünden hiç ama hiç ayırmadığım şuracıkta komodinimin üzerinde duran bordo renk, kalınca deftere hapsettiğim gerçek bir hikâyem var. Siz de haklısınız, benim gibi annesini babasını sertçe eleştiren, agresif tavırlı gözüken birinden beklenmeyecek kadar nahif bir tutum, yazmak. Dedim ya zaman çok, gün içinde yapılacak işin de olmayınca okumanın yanına yazmayı da ekliyorsun, aslında bir nevi günü kurtarma belki de rehabilitasyon gibi gözüксе de bu yazma işinin öncelikle benim için başka bir nedeni var. Fakat yazdığım hikâyemi şimdilik benim dışımda hiç kimse bilmiyor. Kilitli bir deftere hapsettim onu hatta kimse ulaşamamasın diye de boynuma anahtarını kalınca bir iple astım. Haklısınız, hikâyemi sizlerle paylaşmamak hiç hoş bir davranış değil ama inanın ki şu an böyle olması herkes için en hayırlısı. O sadece sıradan bir hikâyenin yazıldığı sıradan bir defter değil, o benim can yoldaşım, sırlarımı saklayanım, kasvetimi, hüznümü akıtıp kilitlediğim sayfalara hapsettiğim kara kutum. Garip garip bakmayın öyle, ben istemez miydim ruhların erdemli olduğu bir dünyayı yazıp, hikâyesinde yoğurt kaplarına çiçek dikenlerin varlıklarını size hissettirmeyi? İnanın en ufak bir şansım olsaydı en çok ben isterdim bu dünyada insanların insan olduğunu görmeyi ve bunu sakınıp saklamadan heyecanla sizlere anlatabilmeyi.

Şu an geçmişi düşünüyorum da küçücük bir kız çocuğunun, çocuk İstanbul'un sesini hiç duymadılar. Çünkü kulaklarını önyargılarla kapadılar, anlamadılar çünkü işlerine gelmeyecekti, görmediler çünkü görmek istemediler. Bunlar yetmezmiş gibi bir de susturdular çünkü konuşmam onların çıkarlarına aykırıydı. Herkes böyle davranırken çocuk ben ne mi yaptım? Bir köşeye çekilip herkesten ve her şeyden tabii ki nefret ettim. Şeklim

şemailim ve tavrım gördüğünüz üzere ortada. Bugün gelmişim yirmi yaşına, bu saatten sonra halim hatırım merak edilip sorulsa da artık benim için çok geç ve bundan sonra da gerçeklerin bilinmesinin bana en ufak bir yararı olmayacak. Yani yine olan bana olacak ve bu zalim dünyadan giderayak yine en çok benim canım yanacak. Bu gezegende bazı gerçeklerin kanunu yazılsa da öğrendiğim tek bir şey var. Sözüm ona bir aileniz de olsa etrafınız hıncahınç insanlarla da dolsa yalnız geldiğiniz bu dünyada ne fayda var ne de en ufak bir çare.

Doğumunuzla birlikte bir de toplumun aile kutsaldır dayatmaları var tabii. Farkında mısınız bilmiyorum ama çoğu aile bireyi psikolojik açıdan yakınları tarafından zehirlenmiştir, zehirlenenler de panzehir aramayı tercih etmeyip zehrini bir başka aile ferdine akıtarak hayatta kalmaya çalışmaktadır. Hatta bu zincire her gün yeni halkalar da eklenmektedir. O yüzden aile toplumun temeli filan da değildir, geçin bu ezberletilmiş cümleleri. Toplumun tek temeli, insandır! Bir de toplumun baskıcı tutumunun aile olacaksınız zorunluluğunun altına soktuğu bastırılmışlık yetmezmiş gibi bilinçlere dayatılan susmak üzerine kurulu zorlayıcı bir tutum da var tabii. Annendir sus, babandır sus, ağabeyindir sus, kocandır sus, sevgilidir sus, el âlem ne der sus, sus cevap verme, sus diyorum sana sus! Hep sus ama nereye kadar susmak, hiç düşündünüz mü? İşte bu dayatmalar yüzünden ben de yıllarca susturdum, sustum hatta susarken de suçlu olmadığım halde en yakınlarım yani ailem tarafından üzerime yüklenen suçu bile sahiplenmiş oldum. İşte toplumun temeli olan insan benliği adalet olgusunun üzerine inşa edilmiş olsaydı emin olun ki ben de bu yatağa bağlı olup yıllarca susmak zorunda kalmazdım ve her sağlıklı, normal beyinlere sahip ebeveynleri olan yaşıtlarım

gibi gelecekte yaşayacağım güzel günlerimin hevesiyle yanıp tuşturdum. O yüzden artık peri masallarını rafa kaldırın ve gerçek dünyaya geri dönün. Bakın size garip gelebilir ama yanlış bir şey söylemiyorum. Ben herkesin eşit olduğu bir toplumdaki bahsediyorum. Cinsiyetsizlik temeli üzerine inşa edilmiş, her yaş grubundaki insanın insan gibi yaşadığı, derdini anlatabildiği ve insan gibi hissettiği, susturulmadığı bir ortamdan bahsediyorum. İşte bunlar olduğu takdirde aile denilen kurumun ciddiye alınması gerektiğini sizlere söyleyebilirim.

Eskiden bu yalıda henüz kimsenin maskesi düşmemişken evin her türlü işini organize eden Neriman Hanım vardı. Annem kendi karakterinde olan arkadaşlarını gösteriş için eve çağırıp çay partileri verir, yeni aldığı çok pahalı antika ev eşyalarının, özel dikim kıyafetlerinin, mücevherlerinin gümbür gümbür havasını atardı. Böyle zamanlarda da kimsenin ortalarda dolaşmasını istemez, ilgi odağı hep kendisi olsun isterdi. Ben de o zamanlarda Neriman Hanım'ın yanına mutfağa giderdim. Öyle güzel bir ses tonu vardı ki sanki o konuştuğunda dünyanın en güzel bestesini dinliyor gibi hissederdiniz. Yanına mutfağa her indiğimde bana bir bardak taze ılık süt, bir de kendi yaptığı çocuk elim büyüklüğündeki kuru üzümlü kurabiyelerden verir, boyumun bile yetmediği denize bakan pencerenin önündeki sedire beni kucaklayıp oturturdu. Sonra işini gücünü bırakıp anlatırdı da anlatırdı kadife sesiyle. Hiç unutmam bir gün ne olduysa bana şöyle bir cümle kurmuştu:

“İnsanlar, kendi işledikleri kocaman günahları çuvala basar, senin ise küçücük yanlışını alır duvara asar.”

İşte bu cümlenin ne anlama geldiğini o yaşlarda anlamasam da bugün o kadar iyi anlıyorum ki şu anki halimi geçmişin kararlılığından arındıramıyorum. Oysaki ben de biliyorum mutlu

olmak için otu boku dert etmemek gerektiğini ama benimle aynı soyadı taşıyorsanız işler öyle olmuyor işte. Ne yani şimdi sizin de formülünü ezbere bilip çözemediğiniz matematik soruları olmadı mı hiç? İşte benim tüm hayatım çözemediğim problemlerle dolu.

Yemek yemek sen ne güzelsin! Yıllar önce intihar eden ruhumun yanına bedenimi taşıma isteğime yardımcı olan, beni amacıma ulaştırırken anlık da olsa mutlu eden tek şeysin. Tanımadığım, bilmediğim her güzel duyguyu yemek yerken hissedebiliyorum. Bu kız gerçekten akıl hastası demeye başladınız. İstediginizi düşünmekte serbestsiniz ama en azından bu dünyada bir amacım var. Böyle düşünürseniz bir nebze olsun kendinizi rahatlatmış olursunuz. Maalesef bu dünyada vicdanın sesini duymayanlar ölmek isteyen peşin peşin deli ilan ediyorlar.

Bilirsiniz, İstanbul'da mart ayı geldiğinde kasvetli bir sis, hüznünlü bir pus Boğaz'ın üzerini kaplar. İstanbul'un bu halini hep küstümotuna benzetirim. Sanki dokunulmuş da yapraklarını kapatmış gibi olur koskoca şehrin kalbi. Bu seneki mart ayı tamamıyla diğerlerinden farklı, karakış olması gerekirken hava oldukça güzel ve bahar mevsimi edasında oldukça da güneşli. Boğaz'dan geçen gemiler mavinin üzerine serpiştirilmiş renkli boncuklar gibi hareket halindeyken martular da onlara yol gösterici olup etraflarında pervane oluyorlar. Ne güzel değil mi? İsmi aldığım bu koca şehir insanın ufkunu nasıl da açıyor hatta hayata daha çok bağlıyor ama bir de ona sormak lazım benim gibi. Benim için artık çok geç ama adaşımın adına konuşmak istemem tabii.

İşte hareket edemeyen obez bir insan bu ayları ne kadar seviyorsa ben de o kadar çok seviyorum. Yaz aylarının yarattığı derimdeki tahribatın acısını bir tek benim gibi olanlar bilir, o yüzden bu aylar benim için biraz daha acısız geçer. Bu tür acıları da hafifletmenin

elbette bir çaresi var. Bol pudra üzerine sık aralıklarla pişik kremi sürüldü mü tamamdır, en azından bir süreliğine de olsa rahatlar-sınız. Keşke her acıya böyle kolay çareler bulunsa, ne güzel olurdu.

Tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki bir insanın ruhu hastalanmayınca bedeni de yataklara düşmezmiş. Sıralamaya göre önce ruhun darmaduman olup ölür, sonra da bedenin bitap düşüp zamanının dolmasını bekler ama ben beklemek istemiyorum hatta bu durumu hızlandırmak adına elimden ne geliyorsa yapmaya çalışıyorum ve inanıyorum ki hesaplarıma göre arzu ettiğim finale çok az bir zamanım kaldı. Oysaki çocuk kalmama izin verselerdi ruhum hep bedenime sığacaktı. Ben de öncesinde ruh mu acı çeker yoksa beden mi acıyı ilk tadar gibi karmaşık sorular arasında sağıdan sola yıllarca savrulmuş olmayacaktım.

Uzun süredir bu kadar erken uyanmamıştım. Her daim aç olan midem sürekli bana komut verse de bugünün doğum günüm olması şerefine şimdilik beni rahat bırakmış gibi ama onu o kadar iyi tanıyorum ki birazdan yaramaz bir çocuktan hallice huysuzlanmaya başlayacağına eminim. Martılar sanki istila etmiş gibi hep bir ağızdan tüm edepsizlikleriyle bas bas bağırıp Boğaz hattındakileri uyandırmak için nasıl da çabalıyorlar. (*Gülüyor.*)

Size az önce demiştim değil mi? Duydunuz karnımdan gelen gurultuyu. Her dakika daha da şiddetleniyor boşluk ve hoşnutsuzluktan hoyratlanıp martıların sesiyle resmen yarışıyor gibi. Yerinden kalkamayan bir obezseniz hayattaki tüm yarışınız maalesef martılarla oluyor. Başka türlü çok yorucu olurdu zaten. Hah işte hiç doymak bilmeyen genişlemiş midem önüme konulacak yemekleri sabırsızlıkla beklerken artık beni de hafiften agresif-leşirmeye başladı bile. Denizin güçlü esintisine rağmen odamın ahşaptan bozma pencereleri yaz kış demeden aralıklı zamanlarda

açık olsa da bir yağ tulumunun serinleyip, derin derin nefes alıp ciğerlerine oksijen depolaması için pek yeterli değil. Tam karşıma denk gelen kütüphanenin önünde duran yüksek sehpanın üzerindeki ayaksız vantilatör bu nedenle her mevsim yirmi dört saat hep çalışır, fakat onun da varlığıyla yokluğu benim için aynıdır, o da hissettirmez kendini annem ve babam gibi ama varsın çalışsın, en azından geceleri koca yalıda bir ses, bir hareket oluyor.

Yatak yaralarım oluşmasın diye sürülen antibiyotik kremler ve pişik pudralarının kokusu bir yalıda hissedilmesi gereken deniz ve yosun kokularını bile zaman zaman bastırmayı başarıyordu. Pencereme değen neredeyse benimle yaşıt sarmaşığın dallarındaki yaz kış yeşil kalan yaprakların aralarına saklanmış, sesleri duyulan fakat kendileri şu an gözükmeyen sığırcıklar bizlerden masmavi gökyüzünde ardı sıra daireler çizip gösterilerine başlayacaklar. Nereden mi biliyorum bunları? Çünkü yattığım yerden yardımla bile olsa kalkma şansı pek olmayan ben farkında olmadan her gün düzenli saat aralıklarında gördüklerimi bey-nime kaydettim. Kan ter içindeyken guruldayan karnımın doyması için parmak yordamıyla dakikaları saymaya başladım bile hatta koridordan gözüken koca antika saatten gözlerimi şimdilik alamıyorum. Neredeyse saat dokuz ve birbirine vuran anahtar sesi duyuldu. Çok şükür ki yatak odamın hemen yanındaki yalının giriş kapısı açıldı. İşte sonunda geldi benimki.

“Günaydın İstanbul!”

“Günaydın!”

“Ne bu suratındaki ifade? Hayırdır, Boğaz’da gemilerin mi battı? Sen bu saatte asla uyanmazdın.”

“Elif, sabahın köründe yine performansın maşallah tavan anladık da sen niye bu kadar geç kaldın? Öldüm açlıktan buralarda.”

“Geç mi kaldım? Benim işbaşı saatim dokuz canım. Bak saate hatta beş dakika erken bile gelmişim. Açlıktan ölmüşmüş vah vah vah!”

“Tamam, tamam senin de sabahı şeriflerin hayırlı olsun! Açım ben hem de çok açım!”

“Şu an aç olduğunu söylüyorsun ya gerçekten çok şaşkınım.”

“Yine bayat esprilerinde harikalar dağıtıyorsun. Sana diyorum ki bana ne zaman kahvaltı vereceksin?”

“El vicdan yahu! Daha mantomu bile yeni çıkardım. İlk önce seni bir temizleyelim, sonrasında mideni memnun edeceğim elbet. Sabret azıcık!”

“Tamam o zaman acele et, ne olur! Açlıktan perişan oldum buralarda, yoksa birazdan İstanbul’da isyan çıkacak ona göre.”

“Bir de bana diyorsun kötü espri yapıyorsun diye. Biri duysa zannedecek ki günlerdir aç susuz bıraktım seni. Hayır, konuşmayayım susayım diyorum ama zorla insanı konuşturuyorsun hani. Açlıktan değil de toklukta perişan olduğun kesin.”

“Kendi kendine ağız ucuyla konuştuklarını duyuyorum Elif. Yine bugün arı gibi sokuyorsun.”

“Ne yani yalan mı söyleyeyim sana?”

“Yalan söyle diyen yok ama biraz daha kibar olabilirsin diye düşünüyorum.”

“İstanbul, sus Allah aşkına! Soyunup dökünüp, çayın altını yakayım da geliyorum. Az sabret, az sus!”

“Of tamam neyse ne işte, acele et biraz!”

“Bir şey mi dedin duymadım da?”

“Yok, yok yaralarım biraz acıyor da o yüzden ofladım. Sen yanlış anladın yani. Hadi hadi azıcık acele et ne olur.”

“Peki öyle diyorsan öyle olsun bakalım.”

Oh sonunda mutfağa gitti. Duydunuz bizi değil mi? Elif Hanım hâlâ bana laf yetiştiriyor, oysaki duymasın diye o kadar da sessiz konuşuyorum ki maşallah kulakları da çok keskin bu kızın. Tabii bana sabret derken nereden bilsin kızcağız benim aslında sabır taşı olup içime hapsedtiklerimi? Bir kurşunla aniden değil de konuşamadığım susturulduğum her gün için ölmek isteğimi. İşte sabır böyle bir şey! Oysa sabır, herkes tarafından tüketilmek istenenlerin en başında yer alır nedense. Acı gibi inletici durumlar karşısında mukavemet gösteren belki de tek şey ama benim gibiler için sonsuza kadar değil elbet. Boşuna dememişler sabreden derviş muradına ermiş diye. Benim de muradım kismetse yakında ölümüm olacak.

Size biraz Elif'ten bahsetmek istiyorum. Önemstedikleri ve oldukça kıymet verdikleri, körlerin sağrıların birbirlerini ağırladığı, çevrelerinin ağzına laf vermemek için anne baba rolü yapmakta Oscar'lık oyunculara taş çıkartacak saygıdeğer ebeveynlerimin benimle ilgilenmesi için işe aldıkları hemşire Elif gün içinde bu koca yalıda gördüğüm tek insan, tabii gizliden yemek siparişi verdiğimde eve gelenleri saymazsak eğer. Elif, benden iki yaş büyük, anlayacağınız akranız. O, dobra dobra her şeyi insanın yüzüne içinden geçtiği gibi sansürsüz söyler, kalbi kötülük nedir hiç bilmez. Bugüne kadar tanıdığım herkesten farklı, hayata karşı tavrını net bir şekilde belli edenlerden. Onun gibi bir genç kadının duruşu ve cesareti takdir edilesi ve oldukça etkileyici. Upuzun parlak siyah saçları, zeytin gibi siyah gözleri, incecik beli ve bir yüzücü edasında geniş omuzları var. Alımlı bir genç kadın ve genç bir erkek gibi de oldukça güçlü kollara sahip, hani taşı sıkça suyunu çıkarır derler ya tam da o cinsten işte. Zaten öyle olmasa benim gibi yağ kütlesi biriyle nasıl da tek başına tüm gün

hiç şikâyet etmeden, erinmeden uğraşabilirdi ki? Aslında kabul etmek gerekir ki bu evde tek sabırlı olan ben değilim. Ben ölmek için gün sayıp sabrederken o da fütursuz olan bana sabrediyor.

Benim güzel hemşirem her sabah kapıdan girmeden eşikte ayakkabılarını çıkarır içeri alır, her daim aynı köşede duran mavi renk çiçek desenli ev terliklerini giyer, sonra sırasıyla derisi aşınmış güneşten rengi solmuş siyah renk kol çantasını, ucuzluktan aldığı bir beden dar gelen gri renk mantosunu, hemen ardından da buraya gelirken yollarda üşüyüp hasta olmasın diye annesinin ördüğü kırık beyaz renk hırkasını kapı girişindeki görgüsüz annemin ta İtalyalardan getirttiği ceviz antika portmantoya tek sıra asar. Birkaç adım attıktan sonra kapı girişinin hemen yanında olan odama yönelir ve içeri girmeden önce göz yordamıyla etrafı yoklayıp, her daim bileğine takılı olan siyah kalın saç lastiğiyle tüm saçlarını önüne atıp kafasının en tepesinde kuş yuvası misali toplar. Hızını hiç kesmeden ben uykuda olayım ya da olmaya-
yım fark etmeksizin tüm kapalı perdeleri hızlıca ardı sıra açar. Sıra bana geldiğinde ise ilk iş altımı üstümü temizler, ardından babaannemden yadigâr olan gramofonu çalıştırır kırkbeşliklere sesi ve dansıyla eşlik eder. Bizim bu rutinimiz hiç değişmez. Sağ olsun bu yalının benimkisi gibi kasvetli ve hüzünlü ruhunu melankoliden az da olsa uzaklaştırmak için uğraşır da uğraşır. Ne tatlı kız değil mi?

Elif'im, Elif! Arap alfabesinin ilk harfi, ince uzun boylu kız, dost. Bir insana ismi işte bu kadar yakışır. İsminin tüm anlamları da karakterine yakışır cinsten. Bildiğim üzere annesi ve engelli ağabeyiyle beraber yaşıyor. Çocukluk zamanlarımdan rahmetli babası Ahmet Efendi'yi hatırlıyorum, babamın yanında uzun yıllar çalışmış, sadık bir adamıydı. Babam bahçenin bir köşesine